

Hasretinden Ne Ümitler Çürüttüm

– ferman · 01 Kasım 2024

Dışarıda boğuk bir gürültü
Penceremin buğulu camı
Canımı yakmıyor değil
Camlar ötesinde bin bir dünya
İçeride ben sersefil:
Hasretinden ne ümitler çürüttüm

Kaç zaman oldu görmeyeli güneşi
Eşi, benzeri olmayan karanlıklarda
Buğulu camlar arkasında izlemeye çalıştım hayalini
Halini, hatırını soramadan
Varamadan bir kez olsun yakınına
Şahit olamadan tek bir anına:
Hasretinden ne ümitler çürüttüm

Pencereme yaklaşan kuşlar
Nice yokuşlar çıkmış gibi, yorgun
Durgun, solgun benizleri, kırılmış kanatları...
Adları unutulmuş insanlar arasına karışırken
Yarışırken dakika, saniye ile
Bir ömrün her anı ile:
Hasretinden ne ümitler çürüttüm.